

Една коза имала седем козлета. Всеки ден ходела в гората и пасяла тревица, за да има млекце за тях. Когато излизала, винаги им заръчвала да заключат и на никого да не отварят. Когато се връщала, чукала на вратата и пеела:

Мили мамини козленца, отключете, отворете!

Вече хапнах си тревица, нося ви млекце, дечица!

Щом чуели песента ѝ, козлетата отваряли и тя им давала вкусно млекце.

Веднџ вџлкџт подслушал песента на козата. Изчакал я да излезе и да отиде в гората, почукал на вратата и запял с дебел глас:

Хей, козлета малки! Нося ви шишарки.

Отворете, отключете, мама носи да ядете!

– Ти не си нашата майка! – завикали козлетата. – Мама пее друга песничка, а гласџт ѝ е тџнџк и сладџк. Ти си вџлкџт и искаш да ни изядеш! Махай се!

